

اگر
پزشکیان
نبود

پزشکیان

شهریور ۱۴۰۴
هفته دولت
ویژانه

آرام بخش بازار سیاست ایران

پزشکیان، نماد فرصتی برای بازگرداندن امید به جامعه است

طاہره رستمی

[جامعه‌شناس و مدرس دانشگاه]

و اصلاح تدریجی را محدود می‌کند. حضور پزشکیان به معنای بازگرداندن گفت‌وگو به متن سیاست و ایجاد فضایی برای تعامل سازنده است. تجربه گسترده او در مجلس، شناخت روحیات نمایندگان و آشنایی با قوانین، یک مزیت بزرگ برای کاهش اصطکاک میان قوه مجریه و مقننه است. در سال‌های گذشته، بارها شاهد کندی در تصویب قوانین و چالش‌های اجرایی بوده‌ایم که نتیجه اختلاف میان دولت و مجلس بوده است. حضور پزشکیان در رأس دولت، این خطر را کاهش می‌دهد و امکان اجرای برنامه‌های توسعه‌ای را با انسجام بیشتری فراهم می‌آورد. نبود او می‌توانست به افزایش اصطکاک و کاهش اثرگذاری سیاست‌ها بینجامد و مسیر توسعه کشور را با چالش‌های جدید مواجه کند.

امید اجتماعی و سرمایه نمادین، یکی دیگر از وجوه اهمیت ریاست جمهوری اوست. جامعه ایران در سال‌های اخیر با کاهش امید و بی‌اعتمادی به آینده مواجه شده است. پزشکیان با سادگی، بی‌پیرایگی و صداقت، توانسته بخشی از این امید را بازسازی کند. او نه تنها وعده می‌دهد، بلکه به دلیل سابقه اجرایی و تجربه نمایندگی مردم، قابلیت دنبال کردن وعده‌ها و تبدیل آنها به اقدامات عملی را دارد. اگر او رئیس جمهور نمی‌شد، بخش زیادی از جامعه، بویژه جوانان و طبقات متوسط، احساس می‌کردند که صدایشان شنیده نمی‌شود و این سرخوردگی می‌توانست به کاهش مشارکت اجتماعی و تضعیف سرمایه اجتماعی منجر شود. حضور او، پیام روشنی به مردم ارسال می‌کند: هنوز امکان اصلاح تدریجی، اعتدال و مدیریتی همسو با منافع جامعه وجود دارد. انتخاب پزشکیان نماد فرصتی است برای بازگرداندن امید، افزایش مشارکت مردم و تقویت سرمایه اجتماعی که مسیر کشور را به سوی ثبات و وفاق ملی هموار می‌کند.

در عرصه سیاست خارجی نیز پزشکیان همواره رویکردی میانه‌رو و تعاملی داشته است. اگرچه تصمیم‌گیری‌های کلان در حوزه هسته‌ای و سیاست خارجی در سطح حاکمیت انجام می‌شود، اما نقش رئیس جمهور در ایجاد فضای گفت‌وگو و تعامل با جهان غیرقابل انکار است. نبود او می‌توانست زمینه‌ساز قدرت‌گیری جریان‌های تندرو در سیاست خارجی شود و تنش‌ها و فشارهای اقتصادی را تشدید کند. حضور او دست‌کم در سطح نمادین، پیام تمایل به تعامل و کاهش تنش را به جامعه جهانی ارسال می‌کند و نشان‌دهنده جهت‌گیری به سوی تدبیر و گفت‌وگو است.

از نگاه جامعه‌شناسی سیاسی، سرمایه نمادین یک مدیر اهمیت بسیاری دارد.

انتخاب دکتر مسعود پزشکیان به ریاست جمهوری، بیش از یک تغییر مدیریتی ساده است. این انتخاب، نشانه‌ای است از تمایل جامعه به اعتدال، گفت‌وگو و همبستگی و پیامی روشن به سیاستمداران و مردم که خواست عمومی به سوی آرامش، تعامل و امید حرکت می‌کند. پرسش بنیادین اما این است که اگر او رئیس جمهور نمی‌شد، چه پیامدهایی می‌توانست برای کشور داشته باشد؟ این پرسش تنها یک فرضیه نظری نیست، بلکه راهی است برای درک اهمیت انتخابی که نه تنها بر سیاست داخلی، بلکه بر فضای اجتماعی، اقتصادی و حتی سیاست خارجی کشور تأثیرگذار است. دکتر مسعود پزشکیان شخصیتی است که ترکیبی از تجربه اجرایی، دانش تخصصی و شناخت دقیق از سازوکارهای قانونی کشور را با خود دارد. او نه تنها سابقه نمایندگی مردم تبریز در مجلس شورای اسلامی را دارد، بلکه در جایگاه نایب‌رئیس مجلس و وزارت بهداشت نیز خدمت کرده است. این پیشینه به او امکان می‌دهد تا با نگاه عمیق به نیازهای جامعه و سازوکارهای اجرایی، نه تنها سیاست‌ها را تدوین، بلکه بتواند در عمل آنها را پیاده‌سازی نیز بکند. سادگی رفتاری، صراحت گفتار و نزدیکی به مردم، از جمله ویژگی‌هایی است که او را از بسیاری از سیاستمداران متمایز و اعتماد عمومی را که در سال‌های اخیر آسیب دیده، بازسازی می‌کند. اگر او رئیس جمهور نمی‌شد، بخش بزرگی از این سرمایه اجتماعی از دست می‌رفت و شکاف اجتماعی و سیاسی می‌توانست عمیق‌تر شود.

یکی از مؤلفه‌های برجسته حضور او، توانایی ایجاد وفاق ملی در برابر شکاف‌های سیاسی است. در دوره‌ای که سیاست ایران با دوگانگی‌ها و تنش‌های شدید روبه‌رو است، پزشکیان به عنوان یک چهره میانه‌رو و متعادل، می‌تواند پلی میان جناح‌های مختلف برقرار کند. نبود او می‌توانست منجر به تندروی بیشتر، کاهش مشارکت سیاسی و افزایش تنش‌های اجتماعی شود. تجربه تاریخی نشان داده است که رشد افراط‌گرایی در عرصه سیاست، هزینه‌های سنگینی بر جامعه تحمیل و فرصت گفت‌وگو

پزشکیان
با سادگی،
بی‌پیرایگی
و صداقت،
توانسته بخشی
از این امید را
بازسازی کند.
او به دلیل
اینکه سابقه
اجرایی و تجربه
نمایندگی مردم
را دارد می‌تواند
اقدامات
اصلاحی خود را
محقق کند